

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΓΑΛΕΙΟ

('Αληθινή ιστορία.)

ΣΕ μιά μικρή πολιτεία της Βρετάνης σώζονται μέχρι σήμερα τὰ έρείπια ενός μεσαιωνικού πύργου. Μιά ορθή καμαρόπορτα, πού χασκει σαν άνοιχτό στόμα, ένας χορταριασμένος τοίχος και λίγα λιθάρια πρασινοσιμένα από την ύγρασία, αυτά μονάχα τὰ ρημάδια απόμειναν από τὸ περήφανο μεσαιωνικό καστρο. Ὁ ακρόπυργος αυτός ένα από τὰ πιο σεβαστά λείψανα τῆς παλιάς Βρετάνης, σχετίζεται με μιά ιστορία, τὴν ὁποία εἶπε πρόθυμοι να σὰς ἀφηγηθοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας. Ἀκούστε τὴν δραματική αὐτὴ περιπέτεια, ἀληθινή σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες:

Ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχημένη πυργοδέσποινα τῆς Βρετάνης. Ὁ ἄντρας τῆς, ὁ ἄρχων Ἀλαϊν ντέ Κοεντύκ, ὁ πιὸ γενναῖος πολεμιστὴς τῆς χώρας, τὴν ἀγαποῦσε με ὅλη τὴν δύναμη τῆς μεγάλης του καρδιάς. Ἡ μικρὴ Ἰζόλδη, ἕνα τρισαχαρατωμένο κοριτσάκι, ἡλικίας τεσσάρων ἐτῶν, με κατὰξανθα μαλλιά και γαλανὰ μάτια, σκόρπιζε τὴν χαρὰ και τὴν εὐθυμία στὸν πύργο με τὴν μουσική του γέλιου τῆς. Καὶ ὁ καλὸς Θεός, θέλοντας νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχία του ἀνδρογύνου, τοὺς χάρισε κι' ἕνα ἀγοράκι, τὸν Ἰωάννη.

Ὁ ἄρχων ντέ Κοεντύκ ἀγαποῦσε, βέβαια, τὴν Ἰζόλδη, γιὰ τὸν γιοῦ του ὅμως ἐνοιωθε πραγματική λατρεία, γιὰ τὸς θὰ ἔπαιρνε μιά μέρα τ' ὄνομά του και θὰ συνέχιζε τὰ πολεμικά του κατορθώματα. Ἡ μικρὴ Ἰζόλδη δὲν ζήλευε διόλου γι' αὐτό. Ἀπεναντίας: ἦταν περήφανη ἐπειδὴ εἶχε ἕναν ἀδελφούλη, ὁ ὁποῖος θὰ φοροῦσε μιά μέρα πανοπλία και θὰ ἔπαιρνε μέρος στὰ κονταροχτυπήματα...

Και ἡ μέρες κυλούσαν ἡρεμες γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα πού περνοῦσε τὶς περισσότερες ὥρες τῆς σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πύργου, ὑφαίνοντας στὸν ἀργαλειό τῆς. Στὸ μικρὸ αὐτὸ δωμάτιο ἡ ὡραία πυργοδέσποινα ἔφερε στὸν κόσμο τὸν Ἰωάννη και σ' αὐτὴ τὴν κάμαρη εἶχε τοπυθειῆσει τὴν κούνια τοῦ γιοῦ τῆς...

Καθισμένη στὸ παράθυρο ὑφαίνε στὸν ἀργαλειό τῆς και κάπου-κάπου ἔρριχνε στοργικά βλέμματα στὸν Ἰωάννη, πού κοιμότανε στὸ λίκνο του, ἐνῶ ἡ Ἰζόλδη, ἀκουμπώντας στὰ γόνατά τῆς, κύτταζε κι' αὐτὴ τὸν μικρὸ ἀδελφό τῆς με ἀγάπη και θαυμασμό. Ἡ παιδικὴ φαντασία τῆς προσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ τὴν εἰκόνα τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ μωροῦ, πού δὲν ἀρχισε ἀκόμα νὰ μιλά, με κράνος και πανοπλία!... Θεέ μου! πότε, λοιπόν, θὰ μεγάλωνε ὁ Ἰωάννης!... Πότε θὰ γινότανε και αὐτὸς πολεμιστὴς, ὅπως ὁ πατέρας του;...

Μὰ ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ πολὺ στὸν κόσμο αὐτόν.

Μιά μέρα, στὰ 1341, οἱ Ἄγγλοι πάτησαν τὴν Βρετάνη και ἀρχισαν νὰ σφάζουν, νὰ ληστεύουν, νὰ πυρπολοῦν. Ὁ ἄρχων ντέ Κοεντύκ πολέμησε σαν λεοντάρη, ὑπερασπίζοντας τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν ξένων κατακτητῶν. Οἱ ἐχθροί, ὅμως, ἦσαν πολλοί, χιλιάδες και ὁ γενναῖος πολεμιστὴς νικήθηκε και σκοτώθηκε στὸ πεδίο τῆς μάχης. Οἱ Ἄγγλοι κυρίευσαν τὸν πύργο του, τὸν γκρέμισαν, τοῦ ἔβαλαν φωτιά και ἀφήσαν ἀπειραχτο μονάχα τὸν ακρόπυργο... Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ τὴν κόρη τῆς και τὸν Ἰωάννη, βρέφος ἀκόμη στὴν κούνια του, και νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν Βρετάνη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοὐλάχιστον τὴ ζωὴ

τῆ δική τῆς και τῶν παιδιῶν τῆς...

Χήρα πειά, φτωχὴ και ἀνυπεράσπιστη ἡ Ἰσαβέλλα, διωγμένη ἀπὸ τὸν πύργο τῆς, κατέφυγε, στὴ μαύρη ξεντειά, σὲ μιά ταπεινὴ καλύβα. Τὸ ἀμάραντο, ὅμως, δέντρο τῆς ἐλπίδας μπορεῖ νὰ βλαστήσῃ και πάνω στὰ έρείπια. Ἡ πυργοδέσποινα, λοιπόν, μεγάλωνε τὸ γιοῦ τῆς με τὴν σκέψη ὅτι θὰ γινότανε μιά μέρα ὁ ἐκδικητὴς τοῦ πατέρα του. Ὁ Ἰωάννης ἔμαθε ἀπὸ μικρὸ παιδί ὅτι μόλις θὰ ἔφτανε σὲ ἡλικία πού θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ ἄρματα, πρώτη του ὑποχρέωσις θὰ ἦταν νὰ βάλῃ τὴν πανοπλία του και νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὰ δίκαια τῆς οικογενείας του, ἀφοῦ μονάχα ἔτσι θὰ ἔπαυακτοῦσε τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα του και τὴν θέσι του στὴ Βρετανη... Ἡ δέσποινα Ἰσαβέλλα ἀνάτρεφε ἕναν ἥρωα στὴν καλύβα ὅπου ἀργοπέθαινε, μαραζώνοντας μέρα με τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὶς στερήσεις και τὸν πόνο.

Ἡ Ἰζόλδη φρόντιζε και αὐτὴ νὰ χαλυβδῶσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τοῦ ἐξιστοροῦσε διάφορα περιστατικά ἀπὸ τὴν ἐνδοξὴ δρᾶσι τῶν προγόνων του, ἐξυμνοῦσε τὰ πολεμικά του κατορθώματα και περιέγραφε με συγκινητικά λόγια τὴν εὐτυχημένη ἐποχὴ πού τὴν περᾶσαν στὸ δωμάτιο με τὸν ἀργαλειό. Ἡ Ἰσαβέλλα προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς τὶς ἀναμνήσεις αὐτές, πού τῆς ἔκαναν κακὸ στὴν τωρινὴ τῆς δυστυχία. Μὰ ὁ Ἰωάννης ἐπέμενε νὰ μάθῃ και ἄλλες λεπτομέρειες γιὰ τὴν περασμένη τους ζωὴ κι' ἔβαζε τὴν ἀδελφή του νὰ τοῦ περιγράψῃ τὸ δωμάτιο με τὸν ἀργαλειό, με ὅλα τὰ καθέκαστα. Σιγά-σιγά, σχηματίστηκε τὸ μυαλό του ἡ μικρὴ εἰκόνα τοῦ πύργου κι' ἐνός μικροῦ ἡλιολουσμένου δωματίου, πού ἔβλεπε στὸν καταπράσινο κάμπο. Στὸ δωμάτιο αὐτὸ ὑπῆρχαν μιά γάτα, διάφορα παιχνίδια, μιά κούνια μ' ἕνα μωρὸ, πού τὸ νανούριζε ἡ μητέρα του, μιά στοργικὴ ἀδελφούλα... Ξαφνικά, ὅμως, ἀνάθε μιά τέτοια πυρκαϊά, πού σῶριαζε σ' έρείπια τὸν πύργο. Τὰ κλάματα και τὰ σπαραχτικά ξεφωνητὰ διαδεχόντουσαν τὰ γέλια και ἡ χαρούμενες φωνές... Ὅταν ἡ Ἰζόλδη ἔφτανε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ἀφηγήσεώς τῆς, ὁ Ἰωάννης ἐσφιγγε με θυμὸ τὶς μικρὲς γροθιές του και ὠρkiζότανε νὰ ξαναπάρῃ, μιά μέρα, με τὸ σπαθί του, ἀπὸ τοὺς ἀρπαγες, τὸν πατρογονικό τους πύργο.

Και τὸ εἶδε, τέλος, μιά μέρα, ἀπὸ κοντὰ, τὸ δωμάτιο με τὸν ἀργαλειό...

Ἦταν τότε δεκαοχτὼ χρονῶν. Ἡ μητέρα του ἦταν πεθαμένη ἀπὸ καιρό. Ἡ ἀδελφή του ἡ Ἰζόλδη τὸν ἐσφιξε στὴν ἀγκαλιά τῆς και τοῦ εἶπε:

— Τώρα μπορεῖς νὰ σηκώσῃς σπαθί, πήγαινε νὰ ἐκδικηθῆς τὸν θάνατο τοῦ πατέρα σου!

Ἐνας ἀρχηγὸς ἀπὸ τὴν Βρετάνη, παλιὸς φίλος τοῦ πατέρα του, πῆρε τὸν Ἰωάννη στὸ στρατό του.

— Ἐμπρός γιὰ τὴν πατρίδα! Μ' αὐτὸ τὸ πολεμικὸ σύνθημα ξεκίνησαν οἱ ἀνδρεῖοι στρατιῶτες.

Στὴν πρώτη ἐπίθεσι πού ἔλαβε μέρος ὁ Ἰωάννης, ἐπρόκειτο νὰ κυριευθῇ ἕνας ακρόπυργος, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε ἐξαιρετικὴ στρατηγικὴ θέσι. Σὲ μιά στιγμή, ὁ Ἰωάννης ἀκούσε ἕνα γέρο Βρετανὸ νὰ λέῃ:

— Ἄν δὲν γελιέμαι, ἐδῶ ὁ πῆρχε ἄλλοτε ὁ πύργος τοῦ Κοεντύκ!

Ἡ Ἰωάννης ἀνατρίχιασε. Αὐτὸ τὸ ρημάδι, λοιπόν, αὐτὸς ὁ μισογκρεμισμένος ακρόπυργος

Ἡ πυργοδέσποινα και ἡ μικρὴ Ἰζόλδη κύτταζαν τὸν Ἰωάννη, πού κοιμότανε βαθεῖα...

ἀπόμεινε ἀπὸ τὸν περήφανο πύργο τοῦ πατέρα του;... Ἐνοιῶσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν. Ἡ σκέψις, ὅμως, ὅτι τὸν ἀκρόπυργο αὐτὸν τὸν κατεῖχε ἀκόμα ὁ ἐχθρὸς, τὸν ἔκανε νὰ καταπνίξη τὴν συγκίνησί του καὶ νὰ σφίξη μὲ μανία τὴν λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του! Ἐφτασε, ἐπιτέλους, ἡ στιγμή τῆς ἐκδικήσεως! Καὶ ὤρμησε πρῶτος κατὰ τῆς ὀχυρᾶς θέσεως, παρασύροντας καὶ τοὺς ἄλλους συμπολεμιστάς του.

Οἱ πωλορηκόμενοι πρόβαλαν γενναία, ἀπεγνωσμένη ἀντίστασι. Ἦταν, ὅμως, λίγοι καὶ ὑποχωρήσανε μπρὸς στὴν ὀρμὴ τῶν πολιορκητῶν. Καὶ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ μῆ πρῶτος στὸν ἀκρόπυργο... Θυμήθηκε τότε τὰ λόγια τῆς Ἰζόλδης:

«... Ἀνεβαίναμε στὸ πρῶτο πάτωμα, ἀνοίγαμε μιὰ πόρτα δεξιά καὶ μπαίναμε στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό...»

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβηκε τὴν σκάλα. Σὲ κάθε σκαλοπάτι, σκόνταφε πάνω σ' ἐχθρικά πτώματα, πού τὰ δρασκελίζε ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ ἀηδία.

Ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου ἦταν ἀνοιχτή. Ὁ Ἰωάννης προχώρησε — καὶ στάθηκε ἐμβρόντητος. Ἡ μικρὴ κάμαρη, ὅπου γεννήθηκε, ἦταν γεμάτη πτώματα καὶ τραυματίες... Τὸ πάτωμα ἦταν πλημμυρισμένο στὸ αἷμα! Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ τοῖχοι εἶχαν βαφὴ κόκκινοι... Τὸ θέαμα ἦταν τόσο ἀποκρουστικὸ, ὥστε ὁ Ἰωάννης δὲν μπόρεσε νὰ συγκεντρωθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του...

Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς λαβωμένους εἶδε τὸν Ἰωάννη. Κατάλαβε ἀπὸ τὴν περιβολὴ του πὼς ἦταν ἐχθρὸς, συγκέντρωσε τὶς τελευταῖες του δυνάμεις, σήκωσε τὸ σπαθί του, χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν πολεμιστὴ καὶ τὸν ξάπλωσε χάμω. Ὑστερα, ξανάπεσε στὸ πάτωμα, νεκρὸς πειά, μ' ἕνα χαμόγελο ἀγρίας ἱκανοποιήσεως στὰ χεῖλη...

Ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ, στίς στερνές του στιγμές, ἐξαιρετικὴ πνευματικὴ διαύγεια. Τὸ αἷμα ἔρρεε ἀφθονο ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ἐνοιῶθε τὴν ζωὴ του νὰ φεύγῃ, σιγά-σιγά... Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ξανάζησε τὴν παιδικὴ του ἡλικία. Θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσι πού εἶχε δώσει στὴν μητέρα του νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, τὴν παλιά του ἐπιθυμία νὰ ξαναδῆ τὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό. Εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγο πού ἔδωσε στὴν μητέρα του. Καὶ εἶχε ἱκανοποιήσῃ τὸν μεγαλύτερο πόθο τῆς ζωῆς του... Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ ξανάρθῃ στὸ δωμάτιο ὅπου γεννήθηκε... γιὰ νὰ πεθάνῃ!...

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἡ Ἰζόλδη μπόρεσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν πατρογονικὸ τῆς πύργο, ὅταν ἀποκαταστάθηκε ἡ γαλήνη σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Διέταξε τότε νὰ ξαναχτίσουν ἀπὸ τὰ θεμέλια τὸ κάστρο, μὰ παρήγγειλε νὰ μὴ πειράξουν διόλου τὸν ἀκρόπυργο, νὰ τὸν ἀφήσουν μισογκρεμισμένο... Καὶ συχνὰ πῆγαινε ἐκεῖ καὶ προσευχόταν στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀργαλειό. Καθότανε στὸ παράθυρο, ὅπου ἀκουμποῦσε ἄλλοτε ἡ μητέρα τῆς καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὶς σκιές τῶν ἀγαπημένων τῆς νεκρῶν. Καὶ ἡ παρηγορία στάλαζε σιγά-σιγά στὴν πονεμένη καρδιά τῆς τὸ γλυκὸ βάλσαμό τῆς... Καὶ γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε μόνη μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῆς, ἀποφάσισε νὰ μὴν παντρευθῆ, γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὴν λατρεία τῆς μνήμης τῶν προσφιλῶν τῆς νεκρῶν... Ὡσπου ἕνα ἀπόγευμα ξεψύχησε κι' αὐτὴ ἡρεμα— γρηούλα μὲ κάτασπρα μαλλιά— στὸ δωμάτιο ὅπου πέρασε τὴν πιὸ εὐτυχισμένην περίοδο τῆς ζωῆς τῆς...

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

Τοὺς συντρόφους τοὺς τὰ μυρμήγκια τοὺς ἀναγνωρίζουν κ' ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ.

Ὁ Χοῦμπερ εἶχε κλείσει μερικὰ μυρμήγκια σ' ἕνα ξύλινο κουτί ἐπὶ τέσσερες μῆνες. Καὶ ὅταν τέλος ξέφυγαν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἀπ' τὴν φυλακὴ τους, οἱ σύντροφοί τους τὰ ἀνεγνώρισαν ἀμέσως καὶ τὰ ὠδήγησαν στὴ φωληά τους.

Ἐνα σπουδαῖο ζήτημα, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχουν κατορθώσει ἀκόμα νὰ λύσουν οἱ φυσιοδίφαι, εἶνε τὸ πὼς συνεννοοῦνται τὰ μυρμήγκια μεταξύ τους.

Μερικοὶ λένε πὼς τὰ μυρμήγκια τῆς ἴδιας φωληᾶς ἔχουν συνθήματα.

Ὁ Λοῦμποκ ἐπῆρε αὐγὰ μυρμηγκιῶν ἀπὸ μιὰ φωληά καὶ τὰ ἔβαλε σ' ἄλλη. Ἐκεῖ, τὰ αὐγὰ ἐξεκολάφθησαν. Τὰ νεογνὰ λοιπὸν μυρμηγκάκια τὰ ἔβαλε κατόπιν στὴ φωληά, ἀπ' τὴν ὁποία τὰ εἶχε πάρει. Καὶ τὰ μυρμήγκια τῆς φωληᾶς τὰ δέχτηκαν φιλικώτατα, μολονότι τὰ βλεπαν γιὰ πρώτη φορά.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνώστων του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντε Σεμουᾶ.
«Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» διδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγασ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.